

Jaroslav Bálek

Vražda
na zahradě

Jaroslav Bálek

Vražda na zahradě

OBSAH

<u>VRAŽDA NA ZAHRADĚ</u>	<u>2</u>
VRAŽDA NA ZAHRADĚ	4
VRAŽDA V KANCELÁŘI	51
VRAŽDA NA VESNICI	75

Vražda na zahradě

Pavel Havránek byl bývalý policista. Na původním pracovišti měl nějaké konflikty se svými nadřízenými. Jedním z důvodů prý bylo i to, že dost pil, a tak raději po vzájemné dohodě odešel předčasně do důchodu. Zařídil si vlastní detektivní agenturu. Něco si tak občas přivydělal, ale hlavně se touto činností zabavoval, aby se příliš nenudil. Využíval svých dlouholetých zkušeností a také kontaktů, které mu ještě zůstaly v Bartolomějské.

Snažil se případy řešit především intuicí a logickou úvahou. V mládí měl rád matematiku a hrál závodně šachy, a tak mu zůstal zvyk vše promýšlet několik tahů dopředu. Nevyhýbal se ale ani moderním vyšetřovacím metodám. Byl toho názoru, že řešení složitých případů je většinou to nejjednodušší, čím se stává složitější, tím to jde hůř. Při řešení se držel s oblibou tří zásad: jednoduchosti, intuíce a zdravého selského rozumu.

S klienty se scházel především po hospodách. Miloval pivo, a to zvláště Plzeň a Budvar. Nejraději chodil k Medvídkům nebo ke Dvěma kočkám, kde to bylo i blízko pro známé z Bartolomějské. Nedaleko také bydlel, kde sice měl určitý prostor v bytě vyhrazený pro klienty, ale dával raději přednost chození do společnosti, kde si mohl dát také nějakou dobrotu. Nejraději měl omáčky jako rajskou, svíčkovou, guláš, a různé tmavé. Čím tmavší, tím lépe, zvláště se zvěřinou. Také měl v oblibě vepřové koleno, ať už uzené či neuzené

a k tomu hodně hořčice a křenu. Někdy si však dal s chutí třeba jen utopence a tlačenku. Pokud byla možnost, dával přednost kuřáckým prostorům, protože byl přesvědčen o tom, že cigareta představuje to správné završení příjemného posezení.

Rozhodně neměl rád pizzy, hamburgery a podobná sem importovaná jídla. Nelíbilo se mu rovněž stát ve frontě na tato jídla, pak hledat s tácem místo u stolu a nakonec je pojídat příborem z umělé hmoty z papírového obalu a přitom za ně zaplatit vyšší cenu než v restauraci, kde kolem něj běhá číšník. Z nápojů odmítal různé sprity, fanty, koly, mirindy. Ty několikrát ochutnal, když jel autem, vzpomněl přitom na jednoho známého, který si to vždy objednával, protože byl vášnivý řidič. Ale Havránkovi to vůbec nechutnalo, tak v takových případech raději upřednostňoval nealkoholické pivo, to bylo sice někdy dražší než Plzeň, ale bohužel se s tím musel smířit.

Jednou mu zazvonil mobil s nabídkou na setkání ke spolupráci na nevyřešeném případě. Doporučoval se sejít v nějaké kavárně, ale to Havránek zamítnul, dal přednost hospodě, dohodli si nakonec Šumavu, kde odpoledne nebývá moc plno a dá se tam v klidu rozprávět. Nešlo prý o nějakou nevěru, což bylo většinou poměrně snadné k vyřešení, ale o něco závažnějšího.

Sešli se vcelku v pohodě. Klient se představil jako Slavík, byl sportovně vypadající, středního věku. Dostal na Havránka kontakt od někoho z Bartolomějské, který mu prozradil, že vyřešil některé velké případy.

„Ano, něco snad. To jsem rád, že mě tam pochválili. Dnes je to všechno moc specializované, počítače, DNA, každý řeší nějaký úzký, dílčí problém, je to fajn, ale já mám rád komplexnost a logiku. Jsem dost konzervativní.“

Slavík přišel s tím, že jde o záhadné úmrtí, nejspíše vraždu. Policie to vyšetřovala, ale nic konkrétního prý nezjistila, snad měla za

to, že jde o otravu, ale jestli náhodnou nebo zamýšlenou se nepodařilo potvrdit.

To Havránka zaujalo a požádal Slavíka, aby vyprávěl celý příběh. Dovolil se k použití diktafonu, protože z ústního hovoru určitě může leccos zapomenout anebo něco důležitého mu může uniknout.

Slavík, tedy vyprávěl, že každoročně pořádá na své chatě večírek pro známé. V poledne jdou do hospody na oběd, po té na koupaliště a končí u Slavíka na zahradě. Tam si mohou podle chuti zahrát fotbal, venkovní ping pong, petang, kriket, badminton, popřípadě se vykoupat v menším zahradním bazénku. Někteří si i rádi zatancují.

„Tehdy tam byli kromě mě a mé manželky ještě Klíma, Vilda, Moravec, Jiřina a Půlkrábková. Klíma dostal záchvat bolesti, odvezla jej sanitka a pak zemřel. Patrně šlo, jak už jsem říkal, o nějakou otravu,“ informoval Slavík.

„A proč myslíte, že šlo o otravu? Projevovaly se u něj nějaké příznaky?“

„Nevím, nejsem na to odborník. Ale byla zřejmá vrávoravá chůze a jakoby silná opilost, on ale přitom nepil alkohol, měl cukrovku a dost se šetřil, dá se říci, že byl abstinent.“

„Ti, ale bývají nejhorší,“ podotknul Havránek. „Člověk, který je navyklý na pití, se dokáže zpravidla kontrolovat a ví, kdy toho má dost. Ale pro abstinenta je to nová zkušenost, neví, kdy má přestat, a co to s ním udělá.“

„Je pravda, že tehdy se trochu napil, mysleli jsme si, že může být ovlivněn alkoholem, ale těch zvláštních příznaků bylo až moc. Na jedné straně se u něj projevovala zvýšená pohyblivost a agresivita, na druhé straně ale měl závratě, působil až náměsíčně, hrozně se potil, choval se zmateně, nesrozumitelně mluvil. Pak byl zcela ochablý.“

„No, to by mohla být otrava,“ souhlasil Havránek. „Já v tom potřebuji mít nějaký systém, aby to bylo přehledné. Udělejme si tedy, pokud byl otráven, seznam účastníků a tedy tím i podezřelých, kromě nebožtíka samozřejmě,“ sáhl do kapsy, vyndal pero a papír a začal psát:

Klíma

Slavík

Slavíková

Půlkrábková

Jiřina

Vilda

Moravec

„Je to tak, že? A co nějaké děti, ty tam nebyly?“

„Já mám dva kluky a Půlkrábková taky. Vždycky na těchto setkáních byli a moc se jim to líbilo. Šlo se do hospody, kde si dali oběd a kolu. Tu by pít neměli, ale někdy nemám nervy se s nimi o tom dohadovat. Na druhé straně jsem rád, když jdou občas se mnou někam s chutí, chtěl bych, aby na to měli hezkou vzpomínku. Půlkrábková mi vynadala, že jim to objednávám, že její děti potom kolu chtějí taky. Pak se děti vyblbly na koupališti a na zahradě bylo hojnost chlebičku a dalších dobrot a hrály se různé hry, zejména fotbal, ten byl v největší oblibě. Dělalý dlouho dopředu sestavu. Byl jsem rád, že to tak bylo, protože to byla změna od počítačů. Tentokrát to však nevyšlo. Vždycky bylo problémem vybrat termín, aby se všem hodil. Půlkrábková s nimi jezdila na různé dovolené a často je také měl jejich otec, protože byli rozvedeni. Moje děti zase jezdily na různé skautské akce a tábory, a to i na ty, co nebyly předem plánovány.

Termín dohadoval vždy Vilda, který byl rád, když měl nějakou záminku volat Půlkrábkové, zatímco já na to neměl nervy, abych ji volal. Byl s tím vždy velký problém. Říkala, že v práci nemá pevnou

linku a tak se jí má volat na mobil, ale ten měla zpravidla vypnutý, nenabítý, nebo s někým mluvila, a když se jí konečně podařilo chytit, říkala, že teď nemá čas, ať se zavolá třeba za patnáct minut. Podobně je obtížné volat i Moravcovi, to asi sám poznáte, který vlastní několik telefonů a u sebe má vždy nějaký jiný než na který se mu volá. Ale ten Vilda není o nic lepší. Když jsem doma, tak mi volá na mobil, když jsem v terénu, tak na pevnou linku a pak se diví, že mne nemůže chytit. A když se dohodneme, že se někde sejdem a že si tak zavoláme, tak má telefon vypnutý nebo jej zapomene doma.

Vilda mi volal už v květnu, že Půlkrábková má čas prakticky jenom 17. července, jestli se nám to hodí. Tvrdil jsem, že takto dopředu nemám nejmenšího tušení. Pak mi ještě vždy tak po týdně volal, zda již vím, jestli se nám hodí ten 17. červenec. Koncem června jsem mu řekl, že tak z osmdesáti procent ano, ale on mi pořád říkal, že tomu nerozumí. On nemá manželku, tchýni a děti, tak s termínem nemá problém. Ale ač je technický inženýr, má občas problém s procenty. Například když říkají v televizním fotbalu, že se jedná o stoprocentní šanci, tak namítá, že to je blbost, že stoprocentní šance nemůže být, že by měli říkat devadesáti devíti procentní, říkal jsem mu, ať to tedy napíše do televize.“

„Ale to je vždycky podezřelý“, namítal Havránek, „když tam všichni stálí účastníci nejsou. Víte, jak je to v Columbovi, ten se vždycky ptá, kde byla služka nebo hospodyně, a když se dozví, že měla mimořádné volno, tak je mu to krajně podezřele a zpravidla mu to také ukáže na vraha.“

„Tak tady myslím, že určitě nebyl záměr poslat děti pryč, ale spoň z mé strany zcela jistě ne.“

„Dobře, tak zatím máme šest podezřelých. Samozřejmě k otravě už mohlo dojít i dříve například v hospodě nebo na koupališti nebo ještě doma. Žil Klíma s někým?“

„Bydlel v pěkném baráčku v Michli, společně se sestrou, jejím manželem a jejich synem. Já tam byl jednou ještě jako svobodný s menší dámskou společností. Měl tam oddělený samostatný byt s vlastním vchodem. Pro svobodného to bylo ideální. V koupelně na skle měl různé vzkazy psané rtěnkou. Se švagrem měl prý nějaké spory, ale se sestrou se snášel. Já ho zas až tak moc neznal. Profesně jsem s ním nepřišel do styku. Zním ho z nějakých večírků a od Půlkrábkové, která o něm pořád mluvila. Nevím vlastně, ani, kde byl zaměstnaný a co vůbec dělal, říkal, že dělal náměstka v nějaké firmě, čím se zabývala, to nemám tušení, ale měl tam snad nějaký průšvih, nevím jaký, a tak ho měli odvolat. Znímým v případě potřeby opravoval televize nebo radia, jednou i mě. Tak dělal asi něco přes spoje. Byl svobodný, rád tancoval a lyžoval. Působil také jako asistent v nějakých tanečních kurzech.

Připadal mi trochu jako podvodník, takový menší hochštapler. Dost toho napovídal, ale málo z toho asi byla pravda. Sem tam měl nějakou dámskou návštěvu, těch ale asi nebylo až moc, nechtěl se nijak vázat,“ pokračoval Slavík.

„Vidíte, i tady mohl být nějaký motiv,“ myslel nahlas Havránek. „Řekněte mi něco o vztahu vaší manželky ke Klímovi.“

„Moje manželka, tedy jak máte napsáno Slavíková, ho viděla poprvé v životě a nic o něm neví. Tu bych z podezřelých určitě vyloučil.“

„Nechci se dotknout vaší manželky. Ale víte, jak to chodí v detektivkách. Vrahem bývá zpravidla ten nejméně podezřelý a objeví se souvislosti, které nikdo nepředpokládal. Já jsem si jistý, že to neudělala, ale do vyšetřování jí musíme zahrnout. Říkal jste, že takové setkání pořádáte každoročně, tak jej snad musela znát.“

„Ne, on tam byl poprvé.“

„A proč jste jej pozval?“

„Já jej nezval. Pozvala jej Půlkrábková a my s tím všichni souhlasili. Mohl možná přijet i na předchozí setkání, ale on nerad jezdil mimo Prahu, venkov považoval za středisko nudy.

S Půlkrábkovou předtím chodil asi tři roky, byl to podle všeho takový italský vztah, kdy se stále rozcházel a zase usmířovali. Rozchod pravděpodobně inicioval on, protože Půlkrábková byla asi o dvacet let mladší a až moc aktivní a on chtěl mít svůj klid. Údajně se chtěla pořád milovat, jak on říkal, muselo to být od rána do večera a od večera do rána a ještě pořád tancovat, to nade vše milovala. Navštěvovala také různé nudistické akce a jezdila i na nudistické dovolené. Toužila běhat po zahradě nahý, jen v teniskách. Jako ve vraždách v Midsommeru, jestli si vzpomínáte, tam v jednom dílu byl nějaký doktor a ten se svou hospodyní běhal nahý po lese. Tak ona byla podobný typ. A on Klíma měl cukrovku, tak se mu asi moc nechtělo. Ale prý byl fyzicky dobře vybaven. Jí ten rozchod dost sebral. Také chodila nějaký čas s modřinami v obličeji, protože ji namlátil. Ale proč, to já nevím. Půlkrábková, i když od té doby měla i jiné partnery a byla vdaná, tak o něm pořád mluví. Ale je jisté, že to, že se rozešli, pro ni bylo velkou ránou. Na druhé straně myslím, že on byl rád, že se jí zbavil. Půlkrábková často říkala, že je vdovou po Klímovi. Vilda pořád nemohl pochopit, jak je to možné, když Klíma ještě žil.“

„Tak to by mohl být motiv. Pomsta a zhrzená láska bývají velmi častými motivy,“ napil se Havránek piva a pokračoval: „Dobře tak to byla základní, počáteční informace o Klímovi. Ale vezměme si teď zahradu. Co tam probíhalo?“

„No tradičně se jedlo a popíjelo, bez dětí se ani žádný sport neprovozoval. A tancovalo se taky.“